

Anul III.

Februarie 1937

Nr. 2.

VESTITORUL CREȘTIN

ORGANUL COMUNITĂȚII BAPTISTE ROMÂNE
No. 2 DIN BUCUREȘTI

A P A R E O D A T Ă P E L U N Ă

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
Str. Ilie Dumitrescu 9
București V.

ABONAMENTUL :
LEI 50 anual
Plata abonamentului înainte.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CORUL COMUNITAȚII NOASTRE.

LUMINA SUB BANIȚĂ

Marcu 4-71.

Sfânta Scriptură ne vorbește în multe feluri cu privire la lumină.

Despre Domnul Isus Christos, profetul Isaia a spus că este lumina în care vor umbla neamurile.

Domnul însuși a spus: Eu sunt lumina lumii și ucenicii sunt lumina lumii și sarea pământului (Matei 5, 13). Ei trebuie să țină întotdeauna lumina aprinsă.

În textul dela Ev. Marcu 4. 21 unde Domnul spune: „Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic? Domnul ne vorbește despre întrebuițarea casnică a unei lămpi.

Nimeni nu aprinde o lampă, ca s'o ascundă, ci o așează la locul destinat să-și îndeplinească scopul, și toți ai casei să se folosească de lumina ei.

Tot așa, ucenicii nu-și îndeplinesc menirea pe pământ, dacă din diferite motive, rețin adevărul pe care l'au primit, și ascund însușirile de preț ale sfințeniei conținute de acel adevăr.

Banița și patul. (Biblia germană: Banița și masa) sunt două primejdii pentru cei credincioși.

Când mărturia Evangheliei este neglijată pentru a face loc intereselor pământești, lumina se stinge din ce în ce.

Ucenicii Domnului Isus, sunt purtătorii luminei în lume, lumină ce nu trebuie întunecată prin felul lumesc de viață.

Lumina sub baniță

Banița este o unitate de măsură în comerțul cu cereale. Este simbolul bunurilor pământești și a bunei stări, un simbol al materialismului mulțimei.

Banița este un zeu, ale cărui altare sunt ridicare pretutindeni. Mulți din cei ce se numesc creștini, ba chiar și din cei ce se numesc „Copii ai lui Dumnezeu” se constată, cu

durere, că stau sub domnia baniței.

Interesele pământești și alergarea după câștiguri acoperă lumina. Pentru împărăția lui Dumnezeu și neprihănire rămâne puțin timp și prea puțină energie.

„Banița” se prezintă ca o desviovărire pentru lipsa dela adunare și pentru starea neduhovnicească.

În ocupațiunile pământești, acești oameni depun o activitate deosebită și o dibăcie vrednică de un scop mai înalt, pe câtă vreme pentru lucrurile duhovnicești nu-și dau nici un interes, nu au timp și susțin că nu sunt destoinici.

Acolo unde domnește banița, credincioșii au case frumușele, dar nu au casă de rugăciune, sau dacă au casă de rugăciune, este mai puțin îngrijită și aranjată, decât a lor.

Pe de altă parte, banița se prezintă ca o primejdie în viața creștină, când mulți creștini își ascund darul, capacitatea lor.

Afacerile, ocupațiunea, negustoria sunt cauzele și scuza pentru multe păcate săvârșite în ziua Domnului, Duminica.

În timpul săptămânii se poate lucra oricât, însă Duminica este necesar să ia parte la serviciul de zidire și Evanghelizare, și să lucreze pentru Domnul.

Cine poate să ducă o viață sub stăpânirea baniței fără să încălzească șarpele la sân?

Cine poate socoti paguba duhovnicească produsă și răspunderea ce și-o ia prin faptul că lumina este pusă sub baniță?

Ce folosește unui om dacă ar câștiga toată lumea și...

Nu se aude azi, în unele cercuri creștine afirmația, că viața modernă, civilizația, afacerile, cer toată energia, tot timpul, pentru că nu vor să îndure unele lipsuri?

Acei ce vorbesc așa, dovedesc că nu ei stăpânesc lumea ci lumea îi stăpânește pe ei.

Când lucrurile lumești te-au copleșit ascultă pe Domnul Isus când îți spune: „Vinde totul ...și urmează-mă”.

Lumina sub pat

Patul, în vremurile trecute servea și de masă. Această mobilă este simbolul somnolenței și a desfătării.

Cum fac copiii lumii și cei lumești? Întâi slujesc baniței, să aibe bani

mulți, și apoi urmează masa plăcerilor procurate de banii câștigați

Ce fac însă copii Domnului? Lumina o pun la locul ei! Să fie o mireasmă dela viață la viață.

Ești un purtător al luminei? Atunci să nu îngădui ca în viața ta să stăpânească banița.

Domnul să binecuvinteze ocupațiunea ta, însă lumina să n'o pui de-desubt, ci deasupra.

«FERICE DE CEI CE N'AU VĂZUT ȘI AU CREZUT»

Ioan 20-29

Cu aceste cuvinte a întâmpinat Mântuitorul după învierea Sa pe unul dintre Apostoli pe care nu a putut să-l convingă, nici cele trei femei care se duseseră cu mir pentru a-L unge călăuș mort, nici afirmația celor 2 ucenici care au întâlnit pe Mântuitorul și au mâncat cu El în Emaus, nici zarva care era între preoții sinagogilor nici mărturia celorlalți apostoli adunați și în mijlocul cărora se arătase Mântuitorul, nici mormântul găsit gol și nici mărturia gardei care păzise mormântul.

Și totuși acest apostol se îndoiește în învierea Mântuitorului și zice:

„De nu voi pune degetul meu în semnul cuelor și de nu voi vedea în mâinile Lui semnele cuelor și de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. (Ioan 20. 25).

A trecut o săptămână și trista stare a apostolului Toma nu s'a putut schimba cu nimic cu toate că ceilalți se bucurau de învierea Domnului și căutau să-l convingă și pe el să ia și el parte la fericirea pe care au primit-o.

Și după această săptămână de sbucium sufletesc a trebuit să se

facă și apostolul Toma părtaș bucuriei învierii Mântuitorului ca și ceilalți apostoli. Deaceia Mântuitorul se arată pentru a doua oară apostolilor și adresându-i-se lui Toma îi zice:

„Adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea: și nu fii necredincios, ci credincios”. (Ioan 20. 27).

Apostolul Toma surprins de vederea stăpânului Său, cade la pământ zdrobit de emoție și plin de încredere strigă: „Domnul Meu și Dumnezeu Meu”!

Mântuitorul pedepsește oarecum îndoiala lui Toma zicându-i: „Căci m-ai văzut pe Mine, Tomo, ai crezut; fericii sunt cei ce n'au văzut și au crezut”. Prin aceste cuvinte îi dă să înțeleagă că el este mai puțin fericit decât cei cari nu l-au văzut și totuși au crezut. Adevărata fericire este atunci când crezi în Mântuitorul și în cuvintele Sale fără să-L fi văzut. Deaceia i s'a adresat atât apostolului Toma cât și nouă: „Ferice de cei ce n'au văzut și au crezut”.

Câți din zilele noastre nu spun ca și Toma că: „dacă nu voi vedea

nu voui crede", și aceasta numai pentru simplul motiv, ca să aibă dreptul să se îndoiască de toate.

Nu pe calea aceasta trebuie să mergem noi. Chiar apostolul Pavel zice: „Credința vine în urma auzirei, iar auzirea vine prin cuvântul lui Cristos”. (Romani c. 10. 17).

Deaceia, noi trebuie să simțim inima noastră plină de dragoste către Mântuitorul și să avem ochiul minței deschis și luminat față de adevărurile Bibliei. Astfel fiind ne va fi ușor să simțim cu Duhul tot ceea ce credem și ne vom învrednici de cuvintele Mântuitorului: „Sunteți fericiți că deși nu m'ați văzut în persoană și n'ați auzit cele ce Eu am grăit pe pământ, credeți în ceea ce v'am

spus și au mărturisit aceia care din început au fost cu Mine”.

Amintindu-ne de dojana pe care Mântuitorul a făcut-o lui Toma să ne dojenim și noi înșine zicând: „Nu fii necredincios, ci credincios”. Pentru a ne numi copii a-i lui Dumnezeu, trebuie ca odată cu credința să unim și fapta căci: „După cum trupul fără spirit e mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. (Iacov 2-26).

Să fim deci treji, ca nu cumva dușmanul sufletelor noastre, diavolul să vină cu otrava lui, pentru a pune la îndoială credința noastră, căci: **„Fericiți sunt cei ce n'au văzut și au crezut.** (Ioan 20. 29).

George Ionescu

SUB GROAZA PĂCATULUI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Intr'un mic cătun trăia un om încă tânăr cu soția sa și singurul lor copil. Părinții lui i-au dat o educație creștinească. Viața sa în ochii lumii era cinstită și morală. Putea să-i vorbească cineva despre adevărurile divine căci el se mulțumea doar să le asculte fără a-și lăsa inima cuprinsă sau voința supusă acestor adevăruri.

Intr'o Duminică a căzut la pat fiind cuprins de o boală foarte grea. Boala înaintă repede și el simți nevoia de a chema în jurul lui pe acei cari puteau să-i vorbească ceva despre Domnul Isus. Suferințele-i erau foarte mari dar când i se vorbea, el zicea: „Oh! aceste suferințe nu sunt nimic căci ele vor trece, dar celălalte!... El voia prin aceasta să-și exprime groaza inimii sale, gândindu-se la moarte și urmările ei.

Noi îi citam atunci câteva minunate texte de iertare: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie,

tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului pentruca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică. (Ioan 3; 14, 15); O adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „*Christos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși dintre care cel dintâi sunt eu*”. (I. Timotei 1, 15).

El ascultă atent, cu privirile în sus ca și cum ar fi dorit să-L vadă pe Isus și să-L posede ca Salvatorul său. Dar — spunea el — nu pot să-L ajung, probabil El nu mă vrea.

„Din contră”, îi răspundeam noi, „Isus însuși a spus: „*Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*”. (Ioan 6, 37). Dar aceasta nu-i aducea pace în sufletul său. Inima sa era plină de groază la gândul că un timp așa de îndelungat n'a ascultat și nu sa predat pe deplin chemării lui Dumnezeu, atât de iubitoare.

Acum consumat de o teribilă boală,

care nici ziua nici noaptea nu-i dădea pace, el vedea că de astă dată nu putea scăpa și că înaintea repede spre moarte, care îl urmărea. Știa bine aceasta, și tremura de frică.

De cateori în jurul patului său de suferințe, ne rugam lui Dumnezeu pentru el! El iubea aceste apeluri cerești și spunea: „Amin“ la rugăciunile noastre și cerea câteodată să-l lăsăm singur în întuneric. Ce se petrecea atunci în inima lui?

A noua zi de boală, cum am intrat la el îmi spune: „Ați întârziat să veniți, am crezut sigur că nu vă voi mai vedea. Dar eu nu am pace încă. Poate că Domnul nu mă vrea“. Atunci i-am citit aceste cuvinte: „El a adus pace prin sângele crucii Lui“. (Coloseni 1, 20). La citirea acestui text s'a liniștit, apoi zise: „El a adus pace pentru mine! Oh! dă-mi Doamne putere să cred aceasta. El a adus pace pentru mine. De-acum pot să fiu liniștit“.

Eu, am tresărit și m'am gândit: „De data aceasta Dumnezeu i-a dat a înțelege“. Soția sa îl întrebă: „Tu crezi, scumpul meu că Isus a murit pentru tine?“ «Da, cred» — zise el — după un moment „*Isus a murit pentru mine. El a murit pentru mine!*“

Domnul lucra la inima sa încât nu se mai simțea nevoia să-l ajutăm cu vre-un cuvânt. Pe măsură ce pacea intra în inima sa îngrozită, figura sa atât de tulburată se lumina de bucurie. „Nu mai sunt înspăimântat“ — spune el — „nu-mi mai

este frică. Ce fericire să fii al Lui!“.

Puțin mai târziu întorcându-se spre cei din familia sa cari i-au dat sfaturile lor, le zise: Să nu faceți ca mine. Eu mi-am petrecut tinerețea departe de Dumnezeu, neurmând decât dorința mea proprie. Am avut o înfățișare de sfânt dar Dumnezeu nu se lasă înșelat. El știa bine cecece eram. El m'a reluat și m'a mângăiat de multe ori fără ca eu să vreau a mă supune. În sfârșit, El m'a dus în starea în care mă vedeți acum. Aceasta, datorită bună voinței Sale căci altfel m'ași fi dus în iad, departe de Dumnezeu pentru totdeauna.. și El m'a salvat.

Puterile sale slăbeau dar ele se refăceau la gândul că va fi atât de aproape de Salvatorul său și îi va admira slava. Pentru el, de altfel a muri era un câștig (Filipeni 1, 21). Pe cât era de neliniștit înainte, pe atât era acum de calm și vesel în fericirea acestei dragoste desăvârșită care învinșe spaima. Boala își continua mersul ei grăbit dar lucrarea iertării și slava ieșeau depe buzele muribundului.

„Eu am pacea“ — zicea sărmanul bolnav — „pacea!.. Ce fericire! Cât este de bine a avea un Mântuitor, un așa Mântuitor!“ Când s'apropia sfârșitul nu mai putea să vorbească dar figura lui purta imaginea păcii și a bucuriei, și așa adormi.

Trad. de **Valentina Tănase**

Abonați și răspândiți

VESTITORUL CREȘTIN

O SALVARE MIRACULOASĂ

Intr'un oraș din America, trăia un om numit Donald Maciovar, cunoscut în întreaga regiune ca un mare necredincios, ce tăgăduia pe Dumnezeu. Intr'o zi îl întreabă un prieten al său, dacă a auzit marea noutate despre David Murdoch, cel mai renumit bețiv din tot orașul. Acest om care ori de câte ori se îmbăta se apuca să-și bată pe slăbuța lui soție, Maria. Ei bine acest om s'a pocăit. Întreg orașul era într'o mare nedumerire, văzând pe David renumitul bețiv, stând la colțul străzii și depunând mărturisirea cum Dumnezeu i-a iertat păcatele și cum s'a pocăit.

Donald râse și zise: Acest zel nu va fi de lungă durată. David nu se va putea abține ca să nu bea și în curând îl vom vedea din nou bând în cârciumă. Totuși mă voi duce personal ca să mă conving de cele auzite.

În curând Donald găsi la colțul străzii adunată o mulțime de popor, cari ascultau atenți ceea ce Murdoch le spunea. Mărturia lui era foarte simplă. El povesti cu lacrimi în ochi ceea ce oricine știa, adică ce om rău și ce mare bețiv a fost. Dar deodată fața începu a-i străluci și vocea a-i se înviora spunând ce mare schimbare a făcut Dumnezeu în ființa lui, cum l-a salvat de toate poftele și dorințele vechi ale firii pământești, și cum a putut să biruiască păcatul prin ajutorul lui Dumnezeu. Toți îl ascultau atenți și cu luare aminte până ce a terminat.

Intr'o zi la o adunare, David îi puse o mână pe umărul lui Donald iar pe cealaltă i-a întins întrebându-l: *„ești mântuit?”*

Prin această întrebare se răscolî în urma lui Donald toate pornirile rele și drăcești. Se uită la David plin de răutate și dispreț. Prin cuvinte vi-

olente își arăta necredința. David nu-l întrerupse. Îl ascultă răbdător. După ce Donald termină cu injuriile la adresa lui Dumnezeu, David îi puse întrebarea: *„Crezi într'adevăr ceea ce zici?”* De-a știi cum am fost eu mai înainte, ai cunoscut viața murdară pe care eu am dus-o, știi deasemenea cât de adânc căzusem în păcat. Vrei să mă faci acum să cred că experiența pe care eu am făcut-o cu Dumnezeul meu este numai o închipuire, că nu trebuie să mă botez, și că nu există Dumnezeu?

Nu! nu! eu știu bine că Dumnezeu există, că El este o persoană înțeleaptă și adevărată, care numai prin *Isus* ni s'a descoperit și care pentru *păcatele mele* a murit. Eu spre el am strigat din întunecimea și adâncimea păcatului în care căzusem, El mi-a întins mâna Sa, m'a scos și m'a mântuit.

Donald auzi mărturia dragostei lui Dumnezeu, fără a scoate o vorbă măcar; fața i se înveseli și ochii i se umplură cu lacrimi de o nespusă bucurie. Donald plecă acasă. Până noaptea târziu a trebuit să se gândească la cele auzite. Încercă să le uite, dar nu izbuti. Până la revărsatul zorilor nu găsi odihnă, nu putu să adoarmă, dar nici lumina zilei nu-i aduse odihnă. Toate amintirile îi trecură prin fața ochilor, își aduse aminte de căminul său de peste Ocean se uită la părul său alb, văzu o mamă plângând înaintea lui, pe tatăl său și cu cât se forța mai mult, tot nu se putea descătușa de o putere îndepărtată care îi ținea încătușată toată ființa.

Se luptă din răspuțere, se sbuciuma, căutând să scape de impresia produsă de acea „absurditate”.

În sfârșit veni timpul ca să se ducă la serviciul său, la fabrică, unde

ocupa un post de mașinist. Toată ziua se afla între mașini și roți.

După amiază, Donald nu putu propriu zis să istorisească cum s'a întâmplat, pe când se plimba în sus și jos printre mașini, pe neașteptate făcu un pas greșit și alunecă cu piciorul stâng într'o roată dințată care mergea foarte repede. Donald se găsea în acel moment singur în sala de mașini, dar prin strigătul de ajutor în curând veniră câțiva bărbați, cari făcură totul spre a opri mașinile, în timp ce Donald se ducea tot mai jos tras fiind de picior de către roata dințată.

Suspînul său se transformă repede în rugăciune, în cerere de milă — și după aceea — minune după minune — în timp ce mașinile se opreau el începu a lăuda pe Dumnezeu și a mărturisi că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, cum că i-a iertat păcatele și i-a salvat sufletul.

Multe săptămâni a trebuit ca să stea în spital. S'a făcut totul spre a putea fi ținut în viață. El a spus: Aș vrea ca să rămân în viață ca să mărturisesc despre minunatele lucrări ale lui Dumnezeu.

Acum iubite cititor, Donald este o mărturie a lui Dumnezeu în adunarea credincioșilor, povestind cum mai înainte a tăgăduit pe Dumnezeu cum Dumnezeu prin jertfa adusă pe Golgota i-a iertat păcatele, și cum sufletul său este plin de o nespusă bucurie. Cu toate că printr'un nenorocit accident și-a pierdut piciorul rămânând și fără ochiul stâng, lăudă și glorifică pe Dumnezeu, pentru minunata salvare a sufletului său. El știe că accidentul era singurul drum, pe care Dumnezeu a putut să-l mântuiască.

Trad. Ionel Branea

Central University Library Cluj

„TOATE IMI SUNT ÎNGĂDUITE”

1 Cor 6. 12.

„Toate imi sunt îngăduite, dar nu toate de folos a spus Apostolul Pavel.

Toți cei ce nu cunosc pe Dumnezeu spune „Tot ce imi place mi-este îngăduit”.

Noi, din contră, susținem: „Este îngăduit, tot ce-i place lui Dumnezeu”.

Cei ce se numesc credincioși dar sunt lumești, spun adeseori: Nu este nici un păcat în purtarea mea, pentrucă ne este îngăduit“....

Cu drept cuvânt, ne punem întrețarea: „Oare cine a dat această îngăduință celor credincioși, încât să intristeze Duhul Sfânt prin felul lor de viață?”.

Nu le-a dat nimic nici o îngăduință, ci și-au luat-o singuri.

Cerințele lui Dumnezeu sunt se-

vere, nestrămutate. Cuvântul lui Dumnezeu nu este elastic, nu dă nimănui nici o îngăduință în cele ce nu sunt în concordanță cu Sfânta Scriptură.

Cuvântul Apostolului Ioan: *Nu iubiți lumea nici iucrurile din lume, este tăios ca o sabie cu două tăișuri*, potrivit celor spuse de Ap. Pavel:

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheeturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii (Evrei 4. 12).

Să lăsam ca această sabie să pătrundă adânc în inima noastră. Cu toate că produce durere, totuși

ne salvează dela moarte, ne trezește din starea de somnolență duhovnicească.

Toți cei ce au fost pătruși de Cuvântul lui Dumnezeu, știu că este îngăduit numai ce-i place lui Dumnezeu.

Acela ce săvârșește tot ce i se pare că este îngăduit, nu va ști bine întotdeauna, ce-i este folositor, afară de cazul când Dumnezeu îi atrage atențiunea prin încercări grele.

Acela ce nu umblă după „îngăduințe“ ci după Cuvântul lui Dumnezeu, află îndată dacă se află pe calea plăcută lui Dumnezeu.

Este necesar să cunoaștem felul

și măsura lucrurilor îngăduite de Dumnezeu așa după cum omul cunoaște felul și măsura alimentelor ce consumă, pentruca să-i priască.

Există creștini care vin la adunare când au timp, se roagă, ajută pe cei lipsiți, jertesc pentru misiune, însă dau uitării multe îndatoriri.

Cuvintele Bibliei nu sunt numai niște slove ci sunt duh și viață. Domnul Isus trebuie să fie stăpânul vieții fiecărui credincios.

Acela ce duce o viață în Cristos nu așteaptă să i se spună ce este îngăduit sau nu, ci el știe întotdeauna ce are de făcut să fie plăcut lui Dumnezeu.

Trad. de Maria M. Arsene

CÂTEVA ÎNTREBĂRI PENTRU UN CREȘTIN

Evangelia ne vorbește de iertarea păcatelor, pace cu Dumnezeu, viața vecinică și de o locuință în cer. Se pun următoarele întrebări oricărui spune că este creștin :

1. Ai tu iertarea păcatelor ?
2. Ai tu pace cu Dumnezeu ?
3. Ești sigur de viața vecinică ?
4. Ești tu un copil al lui Dumnezeu ?
5. Ai tu o locuință în ceruri ?

De multe ori la aceste întrebări se dau răspunsuri curioase dintre cari unele ar suna cam așa :

„Aceasta nu pot să știu acum“.

„Sper că voi fi și eu în Cer“.

„Nu am făcut păcate prea mari, așa că Dumnezeu va fi milostiv cu mine“.

Câtă amăgire este în aceste răspunsuri.

Cât adevăr este în cuvântul lui Dumnezeu : În El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întunec și întunerecul n'a biruit-o. (Ioan 1, 4—5).

Clar și lămurit ne arată cuvântul Domnului în lumina Evangheliei., ce strălucite binecuvântări primim dela Domnul nostru Isus Cristos.

1. **Avem noi iertare de păcate ?** „Vă scriu copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui“ (I. Ion 2. 12).

2. **Avem noi pace cu Dumnezeu ?** „Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos“ (Rom. 5, 1).

3. **Avem noi viață vecinică ?** „Cine crede în Fiul lui Dumne-

zeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață vecinică și această viață este în Fiul Său". (I. Ioan 5, 10-11).

4. **Suntem noi fii ai lui Dumnezeu?** „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem, Lumea nu ne cunoaște, pentrucă nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știu ca atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentrucă îl vom, vedea așa cum este. (I. Ioan 3, 1-2).

5. **Avem noi locuință în Casa Tatălui?** „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi fost așa v'aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. (Ioan 14. 2).

Iubit cititor. Dacă încă nu cunoști aceste prețioase adevăruri, atunci vino la Isus Cristos Mântuitorul celor păcătoși. El este pentru tine un dar din partea lui Dumnezeu, ca să poți avea viața vecinică. El ne-a căutat pe noi, venind din înălțimile cerului. El a venit cu scopul de a ne pune la dispoziție aceste binecuvântări. El vrea să te salveze, să devină Mântuitorul tău personal. Deschide-i inima ta și lasă ca iubirea Lui să poată să lucreze, căci pe tine te caută, pentru tine a pornit din înălțimile cerului.

Trad. Ionel Branea

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NU UITAȚI!

Nu uitați a vă ruga Domnului pentru ceea ce aveți nevoie.

Nu uitați a mulțumi Domnului pentru ceea ce primiți dela El.

Nu uitați a lăuda pe Domnul cu o încredere deplină

Nu uitați a servi pe Domnul cu averea voastră în schimbul căreia veți primi bunuri cerești.

Nu uitați a vă împotrivi celui rău.

Nu uitați a jertfi pentru Domnul.

Nu uitați a ajuta pe cei lipsiți.

Nu uitați a dovedi recunoștință față de nemărginita dragoste a lui Dumnezeu,

Nu uitați a fi răbdători în așteptarea răspunsului unei cerințe dela Domnul.

Nu uitați a mărturisi celor neștiutori, mântuirea.

Nu uitați a spune celor păcătoși că Isus a murit pentru ei.

Nu uitați a spune celor ce nu vor a se întoarce la Dumnezeu că-i așteaptă moartea vecinică.

Nu uitați a vă ruga penru cei ce duc vestea bună a mântuirii celor ce dorm sub povara grea a păcatului.

Nu uitați a fi lumini în întuneric.

Nu uitați că Isus vrea o inimă curată și sinceră.

Nu uitați a citi Biblia zilnic.

Nu uitați ceace spune Cuvântul Domnului în I Ioan cap. 2 vers. 15 — 18.

Nu uitați a trăi o viață sfântă, plăcută lui Dumnezeu.

Nu uitați că Cel ce a făcut făgăduința nu întârzie în împlinirea ei

Fii gata pentru a putea zice: „Amin“ la textul din Apocalipsa cap. 22 vers 20.

V. T.

Exemple din viață

OGLINDA SOREI ANA

Pe vremuri trăia într'un sat din județul Bihor, o credincioasă, numită sora Ana.

Sora Ana avea un obicei ciudat. Ținea oglinda sau „cătătoarea”—cum îi zice pe acolo — cu fața în jos, în tot timpul.

O fetiță neastâmpărată, din vecini, observând acest lucru, a întrebat-o pe mama sa: „Mamă, de ce oare sora Ana ține „cătătoarea“ cu fața în jos? Mama îi răspunse: „Lina mamei, sora Ana, amu-i bătrână, și își vede „chipul“ plin de sârbăcitură.

„Când sora Ana era tânără tare-i plăcea să-și vadă „chipul în cătătoare“.

„Amu ține „cătătoarea“ cu fața în jos par'că ar fi vinovată că nu mai este ca altă dată...”

Sora Ana a trecut de mult în vecii dar surori, ba chiar și frați mai are mulți, ce fac la fel ca ea în cele duhovnicești.

Biblia ne arată la fiecare adevărată înfățișare.

Cine își adâncește privirile în ea, și va stăruî în împlinirea cuvântului cu fața va fi fericit.

Câte odată însă chipul este slujit de păcat. Atunci omul închide Biblia, nu o mai citește, de teamă să nu-și vadă adevărată stare.

CÂND ESTE BINECUVÂNTARE...

Pretutindeni unde copiii lui Dumnezeu lucrează în curăție și adevăr, este binecuvântare.

Binecuvântarea este constatată din înaintarea pe care o ia lucrul lui Dumnezeu, atât printre cei păcătoși prin faptul că se întorc la Tatăl dar și printre cei credincioși, prin faptul că starea lor duhovnicească se arată din ce în ce mai bună.

Comunitatea noastră a avut de curând, prilejul să constate că pe lângă alte ramuri, ce sunt binecuvântate în lucrarea lor în deosebi Societatea femeilor „Fibi“ de sub conducerea sorei Elena Munteanu

se menține sub binecuvântarea Domnului.

O dovadă am avut-o în ziua de 26 Dec. 1936, când ca în fiecare an, surorile ce compun Societatea femeilor din Comunitatea noastră, și-au depus darurile lor de bună voie.

Fiecare soră, ce a avut parte de binecuvântare dela Domnul și a recunoscut aceasta, s'a prezentat cu câte o pușculiță pe care o primiseră încă dela începutul anului, în care au pus cu drag gollogani mărunți economisiți poate dela cosnița cu târgueli, cu scopul să ajute lucrul lui Dumnezeu.

Să nu credeți că sunt grozav de bogate. Din contră so.ii au venituri din care d'abea mențin familia mai mult spiritului de gospodărie al soției și faptul că ele nu risipesc bani pe farduri, măgele și alte lucruri nefolositoare pot economisi pentru Domnul Isus și lucrarea Sa măreață.

Conținutul pușculițelor a fost verificat de un grup de frați.

Fiecare soră ce prezenta pușculița, trebuia să spună un text biblic, o poezie sau o cântare și în schimb primea un Nou Testament.

Rezultatul a fost cât se poate de îmbucurător: S'a realizat suma de lei 9045 dela 35 surori.

Dar aceste surori au mai contribuit și cu cotizații și colecte la Societatea lor.

Toate acestea adunate la un loc dă o producție totală de Lei 21.576 pe anul 1936, față de Lei 20.041, cât au produs în anul 1935.

Progresul este evident și este o dovadă de binecuvântare. Acelaș progres s'a realizat și în starea duhovnicească, fiind foarte bună.

Liviu Munteanu

MASA DRAGOSTEI

In ziua de 6 Ianuarie a. c., a avut loc o masă a dragostei, a Comunității noastre. Frații și surorile își exprimaseră dorința să stea o zi întreagă la Casa Domnului, și să ia masa împreună.

Programul a început cam pela ora 11 condus de fr. Victor. După un scurt cuvânt încadrat de cântări executate de fanfara și corul nostru, s'a servit masa, o masă îmbelșugată, pregătită de un grup de surori destoinice.

După ce un frate bătrân a mulțumit lui Dumnezeu, am început să mâncăm. A fost o mulțumire sufletească generală. Numai unul era supărat. Este un vechiu protivnic. Il chiamă Satana.

Frații și surorile au înțeles valoarea acestei mese a dragostei, și au participat în număr foarte mare, aproape 100 persoane.

Spre seară s'a servit Cina Domnului, iar programul a continuat, într'o atmosferă familiară, cu poezii, cântări și cuvântări, terminându-se cu ora de rugăciune.

Sunt convins că pentru majoritatea celor ce au luat parte, această, masă a dragoste va rămâne ca o amintire plăcută.

Dacă Domnul ne va îngădui, nu va trece așa mult și vom avea din nou o masă a dragostei.

L. N.

CE A FOST MAI ÎNTĂI?

Intr'o familie, un tânăr de curând eșit de pe băncile școlii discuta cu aprindere, susținând că natura este aceea ce a produs tot ce se vede.

Ue băețel, ce umbla la școala duminicală, îl întrebă: „Domnu'e' te rog fii așa de bun și spune-mi ce a fost mai întâi: Oul sau găina?”

Tânărul rămase încurcat. Dacă spunea că găina a fost mai întâi apoi trebuia să spună cum a eșit găina fără a eși din ou, dacă spunea că oul a fost mai întâi, trebuia să spună cum există oul fără găină.

In cele din urmă rușinat, a trebuit să recunoască existența creatorului.

DIN CÂMPUL EVANGHELIEI

Frățietatea din Jud. Teleorman, aparținătoare Comunității Baptiste Române No. 2 din București, a fost convocată la Balaci Jud. Teleorman în ziua de 21 Noembrie 1936 pentru o consfătuire frățească, urmând ea în ziua de 22 Noembrie 1936 să aibe loc inaugurarea noului local de rugăciune al Bisericii Baptiste din Comuna Balaci.

Au luat parte pe lângă reprezentanții Comunității și fr. Gh. Popp, predicatorul adunării baptiste din București str. Apele Mizerale No. 42 precum și delegații adunărilor din Comuna Balaci, Stoboraști, Tecuci-Kănderu, Nenciulești, Segarcea din Vale, Jud. Teleorman și din com. Floru Jud. Olt.

Au fost discutate și aranjate toate chesti-

unile locale, de ordin administrativ și doctinal, în lumina Sfintei Scripturi.

Delegații adunărilor și-au dat rapoartele, în special cele ce arătau felul cum s'a început lucrul lui Dumnezeu, au fost urmărite cu un deosebit interes.

Cu prilejul festivității inaugurării noului local de rugăciune construit de puținii frați credincioși din acea comună muzica instrumentală și corul Comunității, delegații adunărilor amintite mai sus precum și frații ce au venit din București, s'au dovedit ca niște adevărați slujitori ai lui Dumnezeu.

Cele două zile petrecute împreună, spre slava Mântuitorului au implut inimele de bucurie sufletească, vor rămâne neșterse în amintirea tuturor.

CINE ESTE VINOVAȚ ?

Un misionar a ținut odată o predică într'o stradă dintr'un orașel din India

Un Brahman l-a intrerupt, zicând : După câte ai spus, omul a fost ispitit de diavolul. Deci este nedrept ca omul să fie pedepsit pentru păcat.

Atunci misionarul a spus următoarea istorioară : Un olog și un orb intrară într'o livede încărcată cu fructe. Ologul cățărât pe umerii orbului, a luat din fructe. Stăpânul

livedei i-a prins și i-a învinovățit pe amândoi de furt.

La judecată, ologul a spus : „O, privește la mine, eu nici nu pot să umblu, cu atât mai mult să iau fructe din pomi“. Și eu“ spuse orbul, nu am văzut niciodată cum este o live-de“.

„Totuși“ a spus judecătorul „fiindcă sunteți părtași la vină, sunteți părtași și la pedeapsă“.

„Tot așa, Dumnezeu va pedepsi atât pe om cât și pe diavol“.

BINECUVÂNTAREA ȘCOLII DUMINICALE

O femeie a fost întrebată odată de către o prietenă, prin ce împrejurări soțul ei, care era un bețiv pălămaș, a scăpat de această patimă.

Femeea a dat următorul răspuns : „Avem o fetiță care urmează la Școala Duminicală a Adunării noastre. Ea se duce în fiecare zi la fabrica unde lucrează soțul meu

cu mâncarea pregătită pentru prânz.

În timpul pauzei, îi povestește totul ce a învățat la Școala Duminicală încât în cele din urmă soțul meu s'a hotărât să vină și el la adunare.

Acum el este un soț credincios și urmează pe Domnul Isus, mergând cu noi întotdeauna la adunare.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINICALE

Traduceri de LIVIU MUNTEANU

Duminică 7 Februarie 1937

CREAȚIUNEA

LECȚIA : 1. 1--25.

CUVÂNT DE AUR : „*Prin credință pricepem că lumea fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n'a fost făcut din lucruri care se văd.* Evrei 11. 3.

Explicațiuni

Descoperirea Biblii cu privire la creațiune o găsim în Sfânta Scriptură, în cartea numită *Geneza*.

Geneza înseamnă „început” și are și înțelesul de *naștere, formare*. Această carte a Biblii mai poartă și numele de *Facerea, I-a carte a lui Moise*.

Autorul ei este fără îndoială, Moise, căruia Dumnezeu i-a spus cum a fost la început probabil atunci când stătea, de vorbă ca doi prieteni.

Prin *creație* se înțelege lucrarea de bună voie a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, săvârșită spre slava Sa, fără întrebuintărea unui material pre-existent, atât lumea văzută cât și nevăzută.

Cuvântul *zi* în limba originală înseamnă *căldură*, iar cuvântul *noapte*, înseamnă „ce se înfășoară”, cei vechi având credința că noaptea dispare, înfășurându-se, într'un adăpost invizibil.

Învățăminte

Existența Creatorului. În timpul nostru existența Creatorului este mai mult ca ori când pusă în discuție

Sunt oameni ce se numesc atești. Sunt oameni cărora Satana le-a orbit mîntea, și i-a amăgit în felul acesta, socotind că dacă vor tăgădui existența Creatorului vor scăpa de osânda cuvenită pentru păcatele lor.

Toate suspunerile lor sunt lipsite de temelii și sunt deadreptul neserioase, totul întemeindu-se numai pe teorii șubrede, produse de oameni ce trăesc în păcate.

Biblia ne spune : „Orice casă este zidită de cineva... Evrei 3. 4

Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu ne este descoperit... Roam. 1. 19. Fapte 14. 17.

Dovada cea mai luminoasă despre existența Creatorului este Domnul Isus Cristos, care s'a pogorât printre oameni și a fost răstignit de ei.

Scopul creațiunii. Dumnezeu a creat totul în chip adevărat. Toată această operă a fost făcută să slujească de slavă Lui, și s'o dea în stăpânirea Fiului Său, Isus Cristos. (Colos. 1. 16. 17).

Un pământ nou. Tot pământul și toate făpturile au căzut sub blestemul adus de păcătuirea lui Adam.

Dumnezeu însă a pregătit un pământ nou și un cer nou. (2 Petru 3. 7-13. Apoc 21. 1).

Aplicațiuni personale

1) Ați spus și altora despre puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu ?

2) Sunteți recunoscători lui Dumnezeu, pentru toate câte a creat ?

Duminică 14 Februarie 1937

ADAM ȘI EVA

LECȚIA : Geneza 1. 26—31
2. 7—17

CUVÂNT DE AUR : „*Ce este omul ca să te gândești la el ? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă ?*

L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. Psalm 8. 4—5.

Explicațiuni

Adam, înseamnă *roșiatic*. Mai pe larg : *Pământul roșiatic*. Acesta este numele dat ființei numită «Om».

Eva, înseamnă... *Mama celor vii*.

Eden, înseamnă *deliciu, plăcere*. Cuvântul «paradis» se găsește în Septuaginta,

Vechiul Testament tradus în limba greacă pe la anul 284 înainte de de Cristos și compără «grădina lui Dumnezeu» cu parcurile frumoase ale regiilor Persiei.

Ambele înțelesuri, nu se referă la un ținut care să aibe o așezare geografică ci este o denumire simbolică, reprezentând cultura timpurilor vechi. Aceasta este explicațiunea cea mai acceptabilă. Cifra 4 este simbolică și reprezintă cele 4 colțuri ale pământului, (cele patru puncte cardinale). Hidechel, este fluviul Tigru ce curge în fosta Asirie, împreună cu *Eufratul*, fără ca să aibe un izvor comun, iar Ghibonul este râul Nil.

Învățăminte.

După chipul și asemănarea lui Dumnezeu este în primul rând, *asemănarea* duhovnicească. Dumnezeu este Duh. (Ioan 4. 24).

Noi avem unele însușiri după același chip: Jorința de a ne închina Lui, conștiința, posibilitatea de a comunica cu El și a primi personal pe Dumnezeu în viață.

Starea noastră «după chipul lui Dumnezeu» a fost stricată prin păcat, urmașii lui Adam sunt după chipul și asemănarea tatălui lor. (Geneza 5. 3).

În Cristos noi suntem o făptură nouă, și omul cel nou se desvoltă după chipul și asemănarea Domnului Isus. Colos. 3. 10.

Școala ascultării și a muncii. Omul, în Eden, avea de învățat două lecții de mare preț: să lucreze și să asculte.

Omul nu a primit nici o poruncă cu privire la ținerea unor anumite zile, cum se spune că ar fi Sămbăta. Ar fi însemnat ca omul să aibe timp pentru lenevie și nici măcar s'o păzească în acea presupusă zi.

Noi avem datoria să lucrăm. Pentru că avem trebuință și de hrană duhovnicească, trebuie să lucrăm și în cele duhovnicești, și să păstrăm acele bunuri pe care Dumnezeu ni le-a încredințat.

Aplicațiuni personale.

1. Ascultați în totul Cuvântul lui Dumnezeu?
2. Vă dați silința să deveniți făpturi noi, Că: istos?

Duminică 21 Februarie 1937

CUM SE IVEȘTE PĂCATUL

LEGȚIA: Geneza 3. 1—15.

CUVÂNT DE AUR: «*Fiecare este ispășit, când este atras de pofta lui însuși și mormit*» Iacov 1. 14.

Explicațiuni.

Satana, este un cuvânt de origine ebraică și înseamnă *protivnic*.

Istoria cădereii satanei se află descrisă la Isaia Cap. 14 și Ezechiel Cap. 28.

Satana are mai multe denumiri: Șarpele cel vechiu, Ispititorul, Apolon, Beelzebub, etc.

Satana s'a înfățișat omului, fie transformat în șarpe, fie intrând în șarpe. El poate să se transforme și în inger de lumină. (II. Cor. 11. 14). Nu era de mirare ca șarpele să vorbească, știind că și asina lui Balaam a vorbit odată. Satana a intrat în Iuda și în foarte mulți oameni și se poate să fi intrat și în șarpe.

Moarte înseamnă *despărțire*.

Omul rupând legătura cu Dumnezeu a murit sufletește și după un timp a murit și trupește.

Moartea a doua Apoc. 20.6 este despărțirea vecinică de Dumnezeu.

* *Moartea* este tovarășă de lucru cu Satana, și protivnică lui Dumnezeu.

Domnul Isus, a biruit însă moartea și noi suntem biruitori prin El.

University Lib *Învățăminte.*

Cum lucrează Satana. Metoda de lucru a Satanei, este *vicienia*, adică o înțelegere rău întrebuintată.

Cât privește pe cei credincioși, el poate înșela, mai lesne, pe cei ce nu vin la adunare, și nu cunosc bine voia lui Dumnezeu.

David a păcătuit, pe când stătea acasă, în timp ce frații lui se luptau cu dușmanul.

Esau era lumesc pentrucă era hoinar. În primul rând Satana răstălmăcește Biblia. A se compara textul dela Geneza 3. 1 cu Geneza 2. 16.

El trezește pofta, apoi arată posibilitatea de împlinirea poftei, amăgind pe om, nesupunându-i care va fi rezultatul final.

El se mulțumește dacă omul săvârșeste primul păcat. Cine fură azi un-ou mâine va fura un bou.

Ghehazi (2 Regi 5. 20—26), nu și-a dat seama unde va ajunge spunând prima minciună lui Naaman.

Păcate mici. Mulți se desvinovătesc, spunând că au doar *păcate mici*. Oamenii, sub influența celui rău, micșorează proporția păcatului, și astfel socotesc păcate «mici» «nevinovate»: minciuna, neascultarea, băutura, fumatul etc.

Dumnezeu însă nu face deosebire între păcate, socotind numai un singur păcat mai greu: Păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Când cugetul lucrează. Cugetul, aceea sămânță divină sădită în om i-a muștră pe Adam și Eva. Ei s'au simțit vinovați și au căutat să se ascundă de fața Creatorului.

Astfel i-a muștrat cugetul pe frații lui Iosif când am venit în Egipt după grâu.

Când facem câte o faptă rea, cugetul ne muștră, și ne spune că nu am făcut bine.

Cugetul trebuie deci lăsat să lucreze, sub influența Domnului Isus.

Aplicațiuni personale

1. Să nu stați de vorbă cu satana, că vă înșeală prin cuvinte viclene.

2. Cercetați duhurile și împotriviți-vă ce-ți rău.

Duminică 28 Februarie 1937

CAIN ȘI ABEL

LECTIA : Geneza 4. 3—16

CUVÂNT DE AUR: *Nu-i așa ? Dacă faci bine, vei fi bine primit ; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă, dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.* (Geneza 4. 7).

Explicațiuni

Cain, înseamnă *dobândit*. Abel, înseamnă *deșertăciune, trecător*.

Învățămintele

Numele nu se potrivește întotdeauna cu firea celui ce-l poartă.

Cain, cel dobândit cu ajutorul Domnului, a fost un om rău, fățarnic, pe când Abel, contrar numelui ce-l purta, era o fire deosebită, mai credincios, (Evrei 11. 4).

Astfel sunt astăzi creștini cu numele, care persecută pe cei ce pe nedrept li se dă numele de sectanți sau rătăciți. La Apoc 3-9 aflăm despre niște oameni, care spuneau că sunt Iudei, dar nu erau, ci minșeau.

Cel ce poartă numele de copil al lui Dumnezeu, trebuie să se poarte în chip vrednic de acest nume (I Tesal 2 : 12).

Când darurile noastre sunt plăcute lui Dumnezeu.

Cain a adus ca jertfă din roadele câmpului muncit de el, însă n'a ales ce avea mai bun. Dumnezeu a privit întâi la Cain și apoi spre jertfa lui. (Geneza 4. 5).

Starea lui lăuntrică fiind rea, nici jertfa lui n'a fost primită cu plăcere de Dumnezeu.

Darurile duhovnicești ce le aducem noi sunt : jertfa trupului nostru (Rom, 1. 2. 1.) lauda buzelor noastre, binefacerea (Evrei 13. 15. 16) daruri de bună voie la colecte, la sprijinirea cuvântului lui Dumnezeu. Pentru ca Domnul să primească cu plăcere ce-i aducem, trebuie să avem o stare lăuntrică plăcută Lui.

Cufundarea în păcat. Cuvântul lui Dumnezeu nu a găsit loc în inima lui Cain. El era invidios, se mânia lesne, era fățarnic. Cea din urmă treaptă a căderii lui Cain a fostuciderea.

Aplicațiuni personale

Ce fel de jertfe aduceți Domnului ? Ați cercetat dacă starea voastră lăuntrică este plăcută lui Dumnezeu ?

REDAȚIONALE

Rugăm pe toți ce iubesc revista noastră să ne ajute la răspândirea ei, câștigând cel puțin un abonat.

In special frații din adunările din Capitală și provincie apar-

ținătoare Comunității noastre, să sprijinească revista în măsură mai mare.

Frații din Com. Nenciulești jud. Teleorman, au înțeles acest lucru, pentru care le mulțumim.

LUMINA ADEVĂRATĂ

Azi, o minunată știre
 Isus îți aduce
 Păcatul tău are o ispășire
 Prin jertfa depe cruce.

Poate să vină a ta vină
 Orișicât de mare
 Jertfa Lui este deplină
 Ca să-ți dea iertare

Până acuma in viață
 In păcate ai trăit
 Că de a Satanei povață
 Tu ai fost călăuzit

Mare este însă iubirea
 Dumnezeuului cel sfânt
 Căci El îți face înlesnirea
 Să auzi al Său cuvânt.

El te chiamă la lumină
 Dintr'un loc întunecos
 Îți dă ertare deplină
 Prin jertfa lui Isus Christos

Lăudat să fie Domnul
 Fiindcă mâna lui Lui și-a 'ntins
 Și astfel te-a trezit din somnul
 De care ai fost cuprins.

Nimeni să nu se amăgească
 Cu închipuiri deșarte
 Iertare n'are să primească
 Nici decum în altă parte.

Azi Isus te mai îmbie
 Și tu la El ca să vii
 Măine poate nu se știe
 De mai ești printre cei vii.

L. M.

Adresa Comunității: Str. Ștefan Ciobanu, 16—18